

Paul van Loon
MeerMonster

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

1 *Het huis*

‘Hoe zou het met mevrouw Krijtjes gaan?’ vraagt Dolfje.

Het huis van de buurvrouw is donker, zoals altijd. Alsof er een eeuwige schaduw over ligt.

De gordijnen zijn dicht.

De tuin is een wildernis.

Distels en andere akelige planten steken hun kop op.

Het lijkt een spookhuis met een giftuin.

Maar Dolfje is niet bang.

Timmie is bij hem.

Timmie is een jaar ouder.

Dus bij Timmie is hij veilig.

Even blijven Dolfje en Timmie staan.

Ze loeren over de heg naar het huis van mevrouw Krijtjes.

‘Zou ze nog leven?’ fluistert Timmie.

Hij kijkt Dolfje aan met een angstige blik.

‘Of slaapt ze als een mummie in dit dode huis?’

‘Nou...’ zegt Dolfje.

‘Ik weet niet of...’

Timmie lacht zachtjes.

‘Grapje, Dolfje.’

Dolfje haalt zijn schouders op.

‘Zij is een *weerpier* geworden, weet je nog?’

Dat is geen grapje!

En sindsdien heeft zij zich niet meer laten zien.’

Timmie knikt peinzend.
'Een weerwolf-vampier!
Ongelooflijk eigenlijk.
Veel enger dan een mummie!'
Dolfje knikt.
'Gelukkig durft ze niet meer in daglicht.
Omdat ze een vampier is.
En met volle maan is ze een weerwolf.
Maar dan durft ze ook niet tevoorschijn te komen.
Want alle andere weerwolven haten haar.'
Hij knipoogt.
'Tenminste, opa weerwolf, Leo, Noura en ik!'
Timmie grinnikt.
'Dus niemand wil haar zien.
Eigenlijk best zielig...
Maar toch haar eigen schuld.
Jammer, maar vette pech!'
Dolfje knikt.
'Precies!
Ik heb geen medelijden met haar, hoor!
Tenminste, bijna helemaal niet...'
Hij kijkt omhoog.
Het laatste rode randje van de zon zinkt weg
achter de huizen.
Wolken hangen doodstil in de lucht.
Daarachter wordt vaag een ronde vorm zichtbaar.
Dolfje krabt op zijn hoofd.
En aan zijn armen.
Weerwolfjeuk!

'Nu al!
Morgen gaat het weer gebeuren, Timmie!
Timmie knikt.
'Fijn voor jou, Dolfje!
Lekker huilen naar de maan.
Met opa weerwolf.
En Leo.
En misschien ook met Noura...'
Een zwarte wolk schuift als een rafelig gordijn
voor de maan.
Bomen buigen in de wind.
Bladeren ritselen over de stoep.
De avondschemering sluipt als een inbreker de
straat in.
Schaduw en glijden met zwarte spookvingers over
de huizen.
Overal floepen lichten aan.
Dolfje kijkt naar het huis van mevrouw Krijtjes.
Dat blijft donker.
*'Denk maar niet dat je van mij af bent.
Ik wacht hier op mijn kans en dan...'*
Dolfje verstijft.
'Wie zei dat?'
'Wat?' vraagt Timmie.
'Ik hoorde niets.
Jij wel?'
Dolfje aarzelt even.
Hij schudt zijn hoofd.
'Nee, ik dacht zomaar...'

‘Oh, wacht, ik hoor toch iets,’ zegt Timmie.
Ze luisteren.
Uit het huis komt een vreemd geluid.
Klagend, jankend, huilend...
Timmie kijkt Dolfje aan.
‘Muziek?’ vraagt Dolfje.
‘Kattengejank!’ zegt Timmie.
‘Rillingen over mijn lijf!
Stel je voor...’
‘Wat?’
‘Ik weet niet...
Stel je voor dat Krijtjes opeens naar buiten
stormt.
Krijsend en gillend.
Een krankzinnige *weerpier!*
Dat zou pas eng zijn!’
Dolfje rilt even.
‘Stomme gedachte, Timmie.
Of...’
De gordijnen voor het grote raam bewegen
zachtjes.
Er is een spleet in het midden.
Dolfje ziet een oog.
Het staart naar hem...
Glanzend, donkergeel.
‘Ze ziet ons, Timmie!
Rennen!’
Met bonzend hart stormt Dolfje weg.

Timmie vlucht net zo hard, ook al is hij een jaar
ouder.

Ze kijken niet meer om.

2 *Schaduw*

Hijgend rennen Dolfje en Timmie de keuken binnen.

Ze knallen de deur achter zich dicht.

Timmies moeder staat te roeren in een pan.

Verbaasd kijkt ze op.

‘Wat is er met jullie aan de hand?

Hebben jullie een spook gezien?

Wie heeft zin in tomatensoep?’

Dolfje snakt naar adem.

Hij moet eerst even uithijgen.

‘Mevrouw Krijtjes...’ stamelt Timmie.

‘We hebben haar boze oog gezien,’ hijgt Dolfje.

Zijn stem klinkt al een beetje grommerig.

‘Ze loerde naar ons.

Tussen de gordijnen.

En we hoorden een soort kattengejank.

Eh... ik wil best tomatensoep.’

‘Mevrouw Krijtjes?’ zegt moeder.

‘Wat gek.

Ik dacht dat ze verhuisd was.

We hebben al zo lang niets meer van dat nare mens gezien of gehoord.’

‘Omdat ze een *weerpier* is, ma!’ fluistert Timmie.

‘Een vreselijke, walgelijke weerwolfvampier!

Bang voor daglicht.

En ze is vast ook nog een heks.

Een eng schepsel van de duisternis...’

Ma knikt en roert in de soep.
'Oh ja, da's waar ook!
Maar eh... Dolfje, moet jij trouwens binnenkort
niet veranderen?'
Ze knikt in de richting van de kalender aan de
muur.
Daarop staan alle volle manen aangekruist.
'Het is toch alweer bijna zover, niet dan?'
Soep, dus?'
Dolfje knikt.
'Ik voel het al een beetje, ma.'
'Hier, jongen.
Eet maar lekker.'
Moeder zet een kop op tafel.
Wit porselein met blauwe olifantjes.
Opeens klinkt er een geluid bij de achterdeur.
Een voetstap.
Geschuifel.
De klink gaat omlaag.
Iedereen staart naar de deur.
Achter de ruit is een schaduw.
Een vreemde gedaante met een spitse hoed en een
soort haak waar een ding aan hangt.
'Oei, een haakmoordenaar,' zegt Timmie.
'Of het is...'
'Krijtjes!' fluistert Dolfje.
'De *weerpier!*'
Hij deinst terug.
Zijn hand slaat tegen de kop tomatensoep.

'Pas op!' roept Timmie.
Te laat.
De soepkop klettert op de grond.
Blauwe olifantjes in scherven.
Tomatensoep spettert in het rond.
Bloedrode kledders op de muur.
'Oh, nee,' zegt moeder.
Langzaam gaat de deur open...

